

Ora Judecății lui Dumnezeu a Sosith - Numărul Unu

Judecata celor vii și semnificația profetică a lui 9/11

Jeff Pippenger

2024-12-18

De ceva vreme îndelungată, de fapt chiar din imediata perioadă de după 11/9, am învățat în mod constant că judecata celor vii a început la 11/9. Am înțeles acest fapt dintr-o multitudine de mărturii biblice, care îl susțineau din direcții cu totul diferite. Din iulie 2023, am înțeles și mai multe detalii ale judecății celor vii, care a început la 11/9, în comparație cu detaliile descoperite la scurt timp după 11/9. De ce a început judecata celor vii la 11/9? Ce este judecata biblică a celor vii?

În primul capitol din cartea Apocalipsa, principala caracteristică identificată a lui Hristos este că El este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel Dintâi și Cel de pe Urmă. El oferă un exemplu chiar al acestui atribut al caracterului Său atunci când i-a poruncit lui Ioan să scrie lucrurile care erau, iar făcând astfel, Ioan avea să scrie și lucrurile care urmau să vină. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început. Aceasta este cine este El.

Biblia Îl identifică pe Isus drept Cuvântul. Prima carte a Bibliei, Geneza, înseamnă „început”. Ultima carte a Bibliei este cartea Apocalipsei, iar adevărurile prezentate mai întâi în cartea Geneza sunt abordate în cartea Apocalipsei. Geneza este Alfa, iar Apocalipsa este Omega, și împreună ele sunt Cuvântul, iar Cuvântul este Isus, care este Alfa și Omega. Semnătura lui Dumnezeu, sau Numele Său, este scrisă în fiecare pasaj al profetiei biblice. Acea semnătură confirmă că lumina din pasaj este adevăr.

Dacă o interpretare a unui pasaj profetic nu poartă semnătura lui Dumnezeu, care este Numele Său, care este caracterul Său, atunci interpretarea este greșită. Există și alte criterii care trebuie aplicate în interpretarea Cuvântului profetic al lui Dumnezeu, dar, oricare ar fi criteriul pe care l-ar aplica cineva, acel criteriu trebuie să fie definit în cadrul Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă nu există criterii omenești, există mai puține interpretări omenești. Așadar, de ce? Și ce? Este judecata biblică a celor vii cea care a început la 11/9?

یہی اڈس اہتنا ۽ ادتبا ییک ٹاپ وہ نہڈت، وٹ یی اراک ۾ بات ک یج یفش اکم فراعت وجنہنپ حیسم نہڈج وہ . یٹ یرک رهاظ اچ تفصص اہا یج رادرک سدنس مت وٹ یراکیڈ یرک لامعتسا ییک انحوی یبن ۽ ، وٹ مت وٹ ییڈم کح ییک انحوی وہ . وٹ یی اٹاچس روط یفش اکم یی یجنہنپ ییک ماغیپ یج بات ک یچس ییک ہل اگ ۽ یی ہن انحوی ییدن ک نیئ ۽ ؛ ییکل یس ، نويہ دوجوم ۾ ایند یج انحوی نہڈت نويہل اگ یکی یج ایسیل ک یحیسم انحوی . ییدن یٹ عقاوت یی اچاپ یج ایند اک یج وندنوہ ویہر یرک دنبملق رهاظ ہب ییک ماچنا یج ایسیل ک یحیسم انحوی یرک نہنت ۽ ، وہ کہ نام نٹا وگنا نہراب ۾ تاعورش یی ک ناس موجه یڈو ۽ رازہ ہیلاتی یی وچ کل کہ ۾ تس باب یفش اکم یگدنئامن یج نہن ج ، وٹ یرک ییہا ییو .

Logica biblică este aceasta: Isus este Cuvântul, prin care toate lucrurile au fost create, Cuvântul care a existat dintotdeauna împreună cu Tatăl Său, iar El este, de asemenea, Biblia, căci El este Cuvântul lui Dumnezeu. Primul atribut al caracterului lui Hristos care este prezentat în ultima solie a Cuvântului lui Dumnezeu este acela că El ilustrează sfârșitul unui lucru prin începutul acelui lucru însuși. Dacă acest adevăr despre caracterul lui Dumnezeu nu este aplicat în studiul Bibliei de către o persoană, ea nu poate cunoaște cu adevărat ce este judecata celor vii și de ce a început la 9/11 și, mai important, de ce este aproape încheiată.

Ca exemplu al principiului Alfa și Omega, Israelul antic prefigurează Israelul modern, ceea ce constituie un adevăr profetic care poate fi, de asemenea, identificat astfel: Israelul literal prefigurează Israelul spiritual. Indiferent cum ar putea fi exprimat, atât Israelul literal antic, cât și Israelul spiritual modern au o istorie de început și o istorie de sfârșit. Trei dintre cele patru istorii aparțin trecutului, iar noi ne aflăm acum în cea de-a patra și ultima istorie.

Cele trei istorii trecute reprezintă trei martori ai ultimei generații din istoria pământului. Aceste trei istorii trecute identifică generația care este reprezentată ca cei o sută patruzeci și patru de mii în cartea Apocalipsei. Există și alte linii profetice ale istoriei care se referă, de asemenea, la cei o sută patruzeci și patru de mii, dar numărul celor o sută patruzeci și patru de mii conține simbolismul profetic că cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceia care sunt reprezentați profetic prin înmulțirea celor douăsprezece seminții ale vechiului Israel literal cu cei doisprezece ucenici ai Israelului spiritual modern.

Ca un alt exemplu al Alfa și Omega, cele trei îngeri din Apocalipsa capitolul paisprezece reprezintă o istorie de început și de sfârșit. Mișcarea millerită reprezintă istoria de început a celor trei îngeri, iar mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii reprezintă istoria de la încheierea soliei celui de-al treilea înger. Mișcarea alfa a anunțat deschiderea judecății de cercetare la 22 octombrie 1844. Mișcarea omega a anunțat deschiderea judecății celor vii, identificând începutul ei ca fiind 11 septembrie.

Runa kimsa ka ejemplu Alpha y Omega, a inspiracionwan mana sasachu sayachiy, kaymi: qallariypi, chayqa alpha kuyuy Milleritakunapa, chunka doncella-kunamanta yachachiyqa sut'ita, hinallataq qillqasqa kasqanman hina hunt'asqa karqan. Hermana Whiteqa Milleritakunapa historia riqsichin The Great Controversy libropi, chay yachachiy chay pachapi hunt'akusqan contexto-pi. Payqa yachachin omega kuyuy pachak tawa chunka tawa waranqa runakunapaqa chunka doncella-kunamanta yachachiyta hinallataq sut'ita qillqasqa kasqanman hina hunt'achinqa. Kimsa pisi testigokuna Cristomanta, tukukuyniyta qallariyinwan kikinhaspa riqsichiq.

La începutul vechiului Israel, Domnul a încheiat un legământ cu evreii, așa cum era reprezentat prin sângele de pe stâlpul ușii, care este, desigur, chiar prima mențiune a Strigătului de la Miezul Noptii în Cuvântul lui Dumnezeu. Botezul este un simbol al unei relații de legământ cu Hristos, iar Pavel ne învață că evreii care au ieșit din Egipt au fost cu toții botezați „în «nor» și în «Marea» Roșie”. Odată ce au trecut dincolo de mare, li s-a dat mana, care, printre altele, este un simbol al Sabatului zilei a șaptea, în contextul faptului că aceasta era o punere la probă.

„Mana” reprezintă prima lor probă, iar când au căzut la a zecea și ultima probă, când au respins mesajul lui Iosua și Caleb, Domnul i-a respins atunci ca popor al Său de legământ și a încheiat legământ cu Iosua și Caleb. Când au intrat în cele din urmă în Țara Făgăduită, ritualul circumciziei nu a fost împlinit asupra acelor bărbați născuți în timpul celor patruzeci de ani, căci ritualul a încetat la răzvrătirea de la Cades și a fost reinstuit la Cades chiar înainte de intrare. Acesta este un semn distinctiv al lui Alfa și Omega.

rătăciră de patruzeci de ani în pustie a început odată cu răzvrătirea împotriva soliei lui Iosua și Caleb și s-a încheiat cu răzvrătirea lui Moise, care a lovit Stânca, reprezentând astfel în mod greșit caracterul și lucrarea lui Dumnezeu. începutul vechiului Israel ilustrează sfârșitul vechiului Israel.

La sfârșitul Israelului antic, Isus, ca „Sol al Legământului” din capitolul trei al lui Maleahi, a venit să întărească „legământul” cu mulți timp de o săptămână, în împlinirea capitolului nouă din Daniel. Ca Sol al Legământului, Hristos a intrat în legământ cu biserica creștină chiar în istoria în care a trecut pe lângă fostul popor al legământului. La începutul Israelului antic, ca popor al legământului al lui Dumnezeu, Domnul a trecut pe lângă un fost popor al legământului și a intrat în legământ cu un nou popor ales. El a făcut întocmai același lucru la sfârșitul Israelului antic.

Un simbol al unui legământ este căsătoria, iar de la nașterea lui Hristos până la distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr., profetia înfățișează un divorț progresiv al lui Dumnezeu de vechiul Israel literal. Așadar, când a intrat efectiv în vigoare divorțul: la nașterea Sa, la moartea Sa, la uciderea cu pietre a lui Ștefan sau la distrugerea Ierusalimului?

“Între timp, închinători din fiecare neam căutau templul care fusese închinat adorării lui Dumnezeu. Strălucind de aur și de pietre prețioase, el era o priveliște de frumusețe și măreție. Dar Iehova nu Se mai găsea în acel palat al frumuseții. Israel, ca națiune, se despărțise de Dumnezeu. Când Hristos, spre încheierea lucrării Sale pământești, a privit pentru ultima dată spre interiorul templului, El a spus: ‘Iată că vi se lasă casa pustie.’ Matei 23:38. Până atunci El numise templul casa Tatălui Său; dar, când Fiul lui Dumnezeu a ieșit dintre acei pereți, prezența lui Dumnezeu a fost retrasă pentru totdeauna din templul zidit spre slava Sa.” Faptele Apostolilor, 145.

A doua zi după Intrarea triumfală, Hristos a proclamat că casa iudeului era pustie, iar divorțul a fost finalizat. Astfel, divorțul a fost finalizat la apusul soarelui în ziua Intrării triumfale.

„Ierusalimul fusese copilul grijii Sale și, așa cum un tată duios plânge pentru un fiu rătăcitor, tot astfel Isus a plâns pentru cetatea iubită. Cum să te dau? Cum să te văd sortită nimicirii? Trebuie să te las să umpli cupa nelegiurii tale? Un singur suflet are o valoare atât de mare încât, prin comparație cu el, lumi întregi se cufundă în neînsemnătate; dar aici era o întreagă națiune care urma să fie pierdută. Când soarele grăbit spre apus avea să se stingă din priveliștea cerurilor, ziua de har a Ierusalimului avea să se încheie. În timp ce alaiul se oprise pe coama Muntelui Măslinilor, încă nu era prea târziu pentru ca Ierusalimul să se pocăiască. Îngerul milei își strângea atunci aripile ca să coboare de pe tronul de aur și să lase loc dreptății și judecății care venea cu repeziciune. Dar marea inimă iubitoare a lui Hristos încă mijloca pentru Ierusalimul care disprețuise îndurările Sale, nesocotise avertizările Sale și era pe punctul

de a-și mânji mâinile în sângele Său. Dacă Ierusalimul s-ar fi pocăit, încă nu era prea târziu. În timp ce ultimele raze ale soarelui care apunea mai zăboveau asupra templului, turnului și piscului, nu avea oare vreun înger bun să o conducă la iubirea Mântuitorului și să-i abată osânda? Cetate frumoasă și nelegiuită, care îi ucisese cu pietre pe proroci, care Îl respinsese pe Fiul lui Dumnezeu, care, prin nepocăința ei, se încătușa singură în lanțurile robiei, — ziua milei ei era aproape sfârșită!”

„Iarși Duhul lui Dumnezeu vorbește Ierusalimului. Înainte ca ziua să se sfârșească, o altă mărturie este adusă lui Hristos. Glasul mărturiei se înalță, răspunzând chemării venite dintr-un trecut profetic. Dacă Ierusalimul va asculta chemarea, dacă Îl va primi pe Mântuitorul care intră pe porțile lui, el mai poate fi încă mântuit.“

„Vești au ajuns la conducătorii din Ierusalim că Isus Se apropie de cetate însoțit de o mare mulțime de oameni. Dar ei nu au niciun cuvânt de bun venit pentru Fiul lui Dumnezeu. Cu teamă, ies înaintea Lui, sperând să împrăștie mulțimea. Când alaiul este pe punctul de a coborî Muntele Măslinilor, este întâmpinat de conducători. Ei întreabă care este cauza acestei jubilări tumultuoase. Și, întrebând: «Cine este Acesta?», ucenicii, plini de duhul inspirației, răspund la această întrebare. În accente elocvente, ei repetă profețiile privitoare la Hristos:”

„Adam îți va spune: sămânța femeii este aceea care va zdrobi capul șarpelui.”

„Întrebați-l pe Avraam, iar el vă va spune: «Melhisedec, Împăratul Salemului», Împăratul Păcii. Geneza 14:18.

„Jacob îți va spune: El este Șilo, din seminția lui Iuda.”

„Isaia îți va spune: «Emanuel», «Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domnul păcii.»” Isaia 7:14; 9:6.

„Jeremia îți va spune: Vlăstarul lui David, «Domnul, Neprihănirea noastră». Ieremia 23:6.”

„Daniel îți va spune: El este Mesia.”

„Osea îți va spune: El este «Domnul Dumnezeu al oștirilor; Domnul este pomenirea Lui». Osea 12:5.

„Ioan Botezătorul vă va spune: El este «Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii». Ioan 1:29.”

„Marele Iehova a proclamat de pe tronul Său: «Acesta este Fiul Meu preaiubit.» Matei 3:17.

„Noi, ucenicii Săi, declarăm: Acesta este Isus, Mesia, Domnul vieții, Răscumpărătorul lumii.”

„Și prințul puterilor întunericului Îl recunoaște, zicând: „Știu cine ești: Sfântul lui Dumnezeu.” Marcu 1:24.” Hristos, Lumina lumii, 577–579.

သခင်ခရစ်တော်၏ အောင်မြင်စွာ ဝင်ရောက်တော်မူခြင်း၏ သမိုင်းသည် မီလာရဒေးတ်ကာလရှိ သန်းခေါင်ယံအော်ဟစ်ခြင်း၏ သမိုင်းကို ပုံရိပ်တင်ပုံခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ထံမှ ယူလာသော အပိုဒ်၌ ထိုဝင်ရောက်ခြင်း စတင်သောအခါ လူများသည် သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်၏ လုံ့ဆော်မှုအောက်သို့ ရောက်လာကြခြင်း၊ ထိုနောက် ခရစ်တော်သည် ရပ်တန့်၍ ယရုရှလင်မြို့အတွက်

ငိုကျခြင်းတစ်မှုကကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ထိုနောက်တွင် ကိုယ်တော်သည် ဝင်ရောက်ခြင်းကို ဆက်လက်ပြုပြင်မှုပါ။ ထိုနောက် ယုဒလူမျိုးခေါင်းဆောင်များ၏ ရင်ဆိုင်ခြင်းကို ခံတော်မူသည်။ ဤဇာတ်လမ်း၏ အင်ဂါရပ်အချို့ကို သီးခြားထုတ်ယူ၍ မီလာရေးတ်တို့၏ သမိုင်းတွင် ထပ်တလဲလဲ ပေါ်လာသော မှတ်တိုင်များကို သတ်မှတ်ဖော်ထုတ်လိုပါသည်။ သို့သော် အရင်ဦးဆုံး အစနှင့် အဆုံးအကကြောင်း အချက်တစ်ချက်ကို ပြောလိုပါသည်။ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ဆစုစတာဂိုက်ထံမှ ကိုးကားခဲ့သောအရာသည် အခန်းတစ်ခန်း၏ အဆုံးပိုင်းကို ကိုယ်စားပြုပြန်လည်း၊ နောက်အခန်း၏ အစပိုင်းတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဆိုထားသည်။

„Călăria triumfală a lui Hristos în Ierusalim a fost preînchipuirea palidă a venirii Sale pe norii cerului cu putere și slavă, în mijlocul triumfului îngerilor și al bucuriei sfinților. Atunci se vor împlini cuvintele lui Hristos către preoți și farisei: „De acum încolo nu Mă veți mai vedea, până veți zice: Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului.” Matei 23:39. În viziune profetică, lui Zaharia i-a fost arătată acea zi a triumfului final; și el a văzut, de asemenea, soarta acelora care, la prima venire, Îl respinseseră pe Hristos: „Își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns, și-L vor jeli cum jelește cineva pe singurul lui fiu și vor plânge amar pentru El, cum plânge cineva pentru întâiul lui născut.” Zaharia 12:10. Această scenă a prevăzut-o Hristos când a privit cetatea și a plâns pentru ea. În ruina vremelnică a Ierusalimului, El a văzut nimicirea finală a aceluiași popor care se făcuse vinovat de sângele Fiului lui Dumnezeu.

„Ucenicii au văzut ura iudeilor față de Hristos, dar încă nu vedeau la ce avea să ducă ea. Ei încă nu înțelegeau adevărata stare a lui Israel și nici nu pricepeau pedeapsa care urma să cadă asupra Ierusalimului. Hristos le-a descoperit aceste lucruri printr-o lecție obiectivă plină de semnificație.”

„Ultimul apel adresat Ierusalimului fusese în zadar. Preoții și conducătorii auziseră glasul profetic al trecutului răsunând din partea mulțimii, ca răspuns la întrebarea: «Cine este Acesta?»; dar nu l-au primit ca pe glasul Inspirației. Cu mânie și uimire, au încercat să reducă poporul la tăcere. În mulțime se aflau ofițeri romani, iar înaintea lor vrăjmașii Lui L-au denunțat pe Isus ca fiind conducătorul unei răscoale. Ei au susținut că El era pe punctul de a lua în stăpânire templul și de a domni ca împărat în Ierusalim.” Hristos, Lumina lumii, 580.

Punctul pe care nu voiam să-l scap din vedere este că Intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim prefigurează nu doar Strigătul de la Miezul Noptii din istoria millerită, ci și sfârșitul lumii. Ea este asociată cu revenirea lui Hristos la începutul mileniului din capitolul douăzeci al Apocalipsei și, de asemenea, cu revenirea Sa împreună cu Noul Ierusalim la sfârșitul mileniului. Ea este, de asemenea, asociată cu moartea celor răi la a doua Sa venire și cu judecata lor finală la sfârșitul mileniului. Deschiderea ultimului paragraf afirmă: „Ultimul apel către Ierusalim fusese zadarnic. Preoții și conducătorii auziseră glasul profetic al trecutului răsunând din partea mulțimii, ca răspuns la întrebarea: «Cine este Acesta?»; dar nu l-au primit ca fiind glasul Inspirației.”

Ultimul apel a fost zadarnic, iar apelul a fost reprezentat drept „vocea profetică a trecutului”. Mulțimea din zilele lui Hristos a respins ultimul lor apel, căci a respins sfatul lui Ieremia de a se întoarce la vechile cărări. Ei au refuzat, de asemenea, și metodologia „poruncă peste poruncă”, deoarece ucenicii răspunseseră la întrebarea „Cine este Acesta?”, aducând împreună mai mulți

martori, poruncă peste poruncă, puțin aici și puțin acolo.

Când Hristos începe intrarea în Ierusalim, El Se oprește pe drum. Totul începe cu împlinirea profeției, pe măsură ce ucenicii asigură măgărița pe care Hristos urma să călărească. El nu mai călărise niciodată un animal, iar animalul nu mai fusese niciodată călărit. Logica indică o minune, căci ce animal îngăduie un călăreț de la prima încercare și cine știe să stăpânească mersul pe o măgăriță care nu mai făcuse aceasta înainte. Aceasta este asemănătoare cu momentul când filistenii au pus un dar pe car, împreună cu Chivotul, și au înhămat două vaci care amândouă alăptau viței și care nu mai trăsese niciodată un car, iar ele și-au părăsit îndată vițeii și au pornit la drum pentru a înapoia Chivotul evreilor. Chivotul este în drum spre Ierusalim, iar când David îl aduce în cele din urmă în Ierusalim, el a preînchipuit intrarea triumfală a lui Hristos.

Odată ce Hristos este așezat pe măgăruș, oamenii încep să aștearnă pe drum hainele lor, să taie ramuri de finic, iar strigătele se înalță: „Osana Fiului lui David: Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului! Osana întru cei de sus.” (Matei 21:9) Conducătorii se împotrivesc și cer ca Isus să reducă la tăcere mulțimea. Ei merg mai departe, iar Isus Se oprește ca să plângă pentru omenirea pierdută, reprezentată de Ierusalim. Apoi alaiul își continuă drumul, iar conducătorii intervin încă o dată, cerând să știe cine este Isus. Atunci ucenicii răspund prin mărturia profeților, rând peste rând.

ព្រឹត្តិការណ៍បុរេគ្រីស្ទស្តីអំពីការដំណើរការនៃយើងក្នុងពិចារណាឥឡូវនេះ
គួរឲ្យមាននាមមុខដោយការរស់ឡើងវិញរបស់ឡាសារ ដល់សម្រាប់ការខកចិត្តលើកដំបូងនៃ
ក្នុងខុសបែនទាត់ទំនាយដល់គួរឲ្យមានបង្ហាញក្នុងអុបមារបស់ពុរហុមចារីទាំងដប់
ហើយក៏ដោយការដល់អ៊ូសាសបៈហិបសញ្ញា
នៃក្នុងខុសបែនទាត់នៃការចូលក្នុងយូសាឡីមដោយជ័យជម្នះរបស់ដារីឌ
ការខកចិត្តលើកដំបូងគួរឲ្យមានភ្ជាប់ជាមួយនឹងរយៈពេលពន្យារពេលមួយ
ហើយពុរៈគ្រីស្ទមានពន្យារពេល នៃពេលដល់ទុរង្គានជាលើកដំបូងថា ឡាសារមានជំងឺ
ដូចជាដារីឌមានពន្យារពេល ដោយទុកហិបសញ្ញានៃក្នុងដល់ដល់អ៊ូសាសមានសុលាប់
រហូតដល់ពេលកុរោយទើបទុរង្គានយកវាមកវិញ។ ឡាសារមានសុលាប់
ហើយបន្ទាប់មកគួរឲ្យមានបុរោសឲ្យរស់ឡើងវិញ។
ឡាសារគឺជាអ្នកដល់បន្ទាប់មកដឹកនាំសក្តានុពលនៃពុរៈយស្ទើរទុរង្គានគង់លើវា
ចូលទៅក្នុងក្នុងយូសាឡីម។

În istoria millerită, al doilea înger a sosit la 19 aprilie 1844, la prima dezamăgire, care a marcat începutul timpului de întârziere. Ulterior, Samuel Snow a început să dezvolte progresiv solia Strigătelui de la Miezul Noptii. Dezvoltarea progresivă a acelei solii este reprezentată prin intrarea lui Hristos în Ierusalim. Progresia lucrării lui Snow este, de asemenea, reprezentată în călătoriile Chivotului, de la filistenii, la car, la Uza și, în cele din urmă, în Ierusalim.

Ulaz započinje proglasom naroda kada su vođe rekle Kristu da ušutka mnoštvo, nakon čega slijedi Kristov plač, a potom proglas učenika kada su tvrdokorne vođe upitale tko je Krist. Očitovanje nadahnuća u narodu, koje je proizvelo prvi odgovor tvrdokornih vođa, ponavlja se među učenicima kada su iznijeli „redak po redak” mnoštvo proročkih svjedočanstava iz prošlosti. Kada je sunce toga dana zašlo, drevni Izrael bio je razveden od Boga.

În acea relatare ni se spune că ucenicii nu au „înțeles pedeapsa care urma să cadă asupra Ierusalimului”. „Pedeapsa” care urma să „cadă asupra Ierusalimului” le-a fost ilustrată ucenicilor prin „o lecție obiectivă semnificativă”. Lecția obiectivă semnificativă a fost blestemarea smochinului. Distrugerea Ierusalimului, pe care ucenicii încă nu o înțelegeau, a fost ilustrată prin blestemarea smochinului și, de asemenea, prin parabola pe care Hristos o învățase mai înainte cu privire la smochin.

„Avertizarea este pentru toate timpurile. Fapta lui Hristos de a blestema pomul pe care propria Sa putere îl crease stă ca o avertizare pentru toate bisericile și pentru toți creștinii. Nimeni nu poate trăi Legea lui Dumnezeu fără a sluji altora. Dar sunt mulți care nu trăiesc viața milostivă și neegoistă a lui Hristos. Unii care se socotesc creștini excelenți nu înțeleg în ce constă slujirea pentru Dumnezeu. Ei plănuiesc și caută să-și facă pe plac lor înșiși. Ei lucrează numai în raport cu sinele. Timpul are preț pentru ei numai în măsura în care pot aduna pentru ei înșiși. În toate treburile vieții acesta este scopul lor. Nu pentru alții, ci pentru ei înșiși slujesc. Dumnezeu i-a creat ca să trăiască într-o lume în care trebuie să se săvârșească o slujire neegoistă. El a rânduit ca ei să-i ajute pe semenii lor în orice chip cu putință. Dar eul este atât de mare, încât nu mai pot vedea nimic altceva. Ei nu sunt în legătură cu omenirea. Cei care trăiesc astfel pentru sine sunt asemenea smochinului, care avea toate aparențele, dar era neroditor. Ei păzesc formele închinării, dar fără pocăință sau credință. În mărturisire, ei cinstesc Legea lui Dumnezeu, dar ascultarea lipsește. Ei spun, dar nu fac. În sentința rostită asupra smochinului, Hristos arată cât de vrednică de ură este în ochii Săi această prefăcătorie zadarnică. El declară că păcătosul pe față este mai puțin vinovat decât acela care mărturisește că-I slujește lui Dumnezeu, dar nu aduce rod spre slava Sa.”

„Pilda smochinului, rostită înainte de vizita lui Hristos la Ierusalim, avea o legătură directă cu lecția pe care El a dat-o prin blestemarea pomului neroditor.” Hristos, Lumina lumii, 584.

După ultima confruntare cu conducătorii, Isus S-a retras ca să Se roage toată noaptea, apoi, dimineața, pe când trecea pe lângă smochin, l-a blestemat.

„Nu era vremea smochinelor coapte, decât în anumite locuri; iar pe înălțimile din jurul Ierusalimului se putea spune cu adevărat: „Timpul smochinelor nu sosise încă.” Dar în livada la care a venit Isus, un pom părea să fie înaintea tuturor celorlalți. Era deja acoperit cu frunze. Este în firea smochinului ca, înainte ca frunzele să se desfacă, rodul în creștere să apară. De aceea, acest pom plin de frunze făgăduia un rod bine dezvoltat. Dar înfățișarea lui era înșelătoare. Cercetându-i ramurile, de la creanga cea mai de jos până la mlădița cea mai de sus, Isus n-a găsit „decât frunze.” Era o masă de frunziș pretențios, nimic mai mult.

„Hristos a rostit asupra lui un blestem nimicitor. «În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine», a spus El. În dimineața următoare, pe când Mântuitorul și ucenicii Săi se îndreptau din nou spre cetate, ramurile uscate și frunzele pleoștite le-au atras atenția. «Învățătorule», a zis Petru, «iată că smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat.»”

„Fapta lui Hristos de a blestema smochinul i-a uimit pe ucenici. Li se părea că nu se potrivește cu căile și lucrările Sale. Adesea Îl auziseră declarând că El a venit nu ca să condamne lumea, ci pentru ca lumea să fie mântuită prin El. Își aminteau cuvintele Lui: «Fiul omului a venit nu

ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască.» Luca 9:56. Lucrările Sale minunate fuseseră făcute pentru a restaura, niciodată pentru a distruge. Ucenicii Îl cunoscuseră numai ca Restaurator, ca Vindecător. Fapta aceasta stătea singură. Care era scopul ei? se întrebau ei.”

“Dumnezeu „Își găsește plăcerea în milă”. „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu-Mi găsesc plăcerea în moartea celui rău.” Mica 7:18; Ezechiel 33:11. Pentru El, lucrarea de nimicire și rostirea judecății sunt o „lucrare ciudată”. Isaia 28:21. Dar în îndurare și iubire ridică El vălul de peste viitor și le descoperă oamenilor urmările unei vieți de păcat.

„Blestemarea smochinului a fost o parabolă înfăptuită. Acel pom neroditor, etalându-și frunzișul pretențios chiar înaintea lui Hristos, era un simbol al națiunii iudaice. Mântuitorul dorea să le facă limpede ucenicilor Săi cauza și certitudinea pieirii lui Israel. În acest scop, El a înzestrat pomul cu însușiri morale și l-a făcut un interpret al adevărului divin. Iudeii se distingeau de toate celelalte națiuni, mărturisind loialitate față de Dumnezeu. Ei fuseseră în mod deosebit favorizați de El și pretindeau pentru sine o neprihănire mai presus de a oricărui alt popor. Dar erau corupți de iubirea de lume și de lăcomia câștigului. Se lăudau cu cunoștința lor, dar erau neștiutori cu privire la cerințele lui Dumnezeu și erau plini de fățărnicie. Asemenea pomului neroditor, își întindeau sus ramurile lor pretențioase, având o înfățișare luxuriantă și frumoasă privirii, dar nu aduceau „decât frunze”. Religia iudaică, cu templul ei măreț, cu altarele ei sfinte, cu preoții ei purtători de mitră și cu ceremoniile ei impresionante, era într-adevăr frumoasă în aparența exterioară, dar smerenia, dragostea și bunăvoința lipseau.” Hristos, Lumina lumii, 581, 582.

Am început prin a ridica două întrebări la care suntem în curs de a răspunde. Aceste întrebări au fost: „De ce a început judecata celor vii la 11 septembrie? Ce este judecata biblică a celor vii?”

Cele câteva rânduri de profeție pe care tocmai le-am așezat sunt mărturii biblice ale judecății celor vii. Acele rânduri de profeție se referă la mult mai mult decât simplul „A, B, C” al judecății, însă mai întâi răspundem la întrebările legate de 9/11 și de judecata celor vii.

„«Am privit», zice prorocul Daniel, «până când au fost așezate niște tronuri, și S-a așezat Cel Îmbătrânit de zile: haina Lui era albă ca zăpada, iar părul capului Lui ca lâna curată; tronul Lui era niște flăcări de foc, și roțile lui, un foc mistuitor. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui: mii de mii Îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui: judecata s-a ținut, și cărțile au fost deschise.» Daniel 7:9, 10, R.V.”

„Astfel i-a fost înfățișată viziunii profetului ziua cea mare și solemnă, când caracterele și viețile oamenilor aveau să treacă în revistă înaintea Judecătorului întregului pământ și fiecărui om avea să i se dea „după faptele lui”. Cel Îmbătrânit de Zile este Dumnezeu Tatăl. Psalmistul spune: „Mai înainte ca munții să fi fost născuți și înainte să fi întocmit Tu pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu.” Psalmii 90:2. El, izvorul întregii existențe și temeliea oricărei legi, este Acela care va prezida la judecată. Iar îngerii cei sfinți, ca slujitori și martori, în număr de „zece mii de ori zece mii și mii de mii”, asistă la acest mare tribunal.

«„Și iată că pe norii cerului a venit Unul ca Fiul omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. Și I s-a dat stăpânire, slavă și împărăție, pentru ca toate popoarele, neamurile și limbile să-I slujească: stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece.»

Daniel 7:13, 14. Venirea lui Hristos descrisă aici nu este a doua Sa venire pe pământ. El vine la Cel Îmbătrânit de zile, în cer, ca să primească stăpânire, slavă și o împărăție, care Îi vor fi date la încheierea lucrării Sale de mijlocitor. Despre această venire, și nu despre a doua Sa venire pe pământ, s-a profețit că va avea loc la sfârșitul celor 2300 de zile, în 1844. Însoțit de îngerii cerești, marele nostru Mare-Preot intră în Sfânta Sfintelor și Se înfățișează acolo înaintea lui Dumnezeu pentru a Se angaja în ultimele acte ale slujirii Sale în favoarea omului — pentru a împlini lucrarea judecării de cercetare și pentru a face ispășire pentru toți aceia despre care se arată că sunt îndreptățiți la binefacerile ei.»

„În slujba simbolică, numai aceia care veniseră înaintea lui Dumnezeu cu mărturisire și pocăință, și ale căror păcate, prin sângele jertfei pentru păcat, fuseseră transferate asupra sanctuarului, aveau parte de slujba Zilei Ispășirii. Tot astfel, în marea zi a ispășirii finale și a judecării de cercetare, singurele cazuri luate în considerare sunt acelea ale celor ce mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu. Judecata celor răi este o lucrare distinctă și separată și are loc într-o perioadă ulterioară. „Căci judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu; și dacă începe mai întâi cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” 1 Petru 4:17.

„Cărțile de aducere-aminte din cer, în care sunt înregistrate numele și faptele oamenilor, trebuie să hotărască deciziile judecării. Profetul Daniel spune: „S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.” Revelatorul, descriind aceeași scenă, adaugă: „Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții; și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, după faptele lor.” Apocalipsa 20:12.

„Cartea vieții cuprinde numele tuturor celor care au intrat vreodată în slujba lui Dumnezeu. Isus le-a spus ucenicilor Săi: «Bucurați-vă, pentru că numele voastre sunt scrise în cer.» Luca 10:20. Pavel vorbește despre credincioșii săi împreună-lucrători, «ale căror nume sunt scrise în cartea vieții». Filipeni 4:3. Daniel, privind înainte spre «o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost niciodată», declară că poporul lui Dumnezeu va fi izbăvit, «oricine va fi găsit scris în carte». Iar revelatorul spune că numai aceia vor intra în cetatea lui Dumnezeu ale căror nume «sunt scrise în cartea vieții Mielului». Daniel 12:1; Apocalipsa 21:27.”

„O carte de aducere-aminte” este scrisă înaintea lui Dumnezeu, în care sunt consemnate faptele bune ale „celor ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui.” Maleahi 3:16. Cuvintele lor de credință, faptele lor de iubire, sunt înregistrate în cer. Neemia se referă la aceasta când spune: „Adu-Ți aminte de mine, Dumnezeul meu, ... și nu șterge faptele bune pe care le-am făcut pentru Casa Dumnezeului meu.” Neemia 13:14. În cartea aducerii-aminte a lui Dumnezeu, fiecare faptă de neprihănire este făcută nemuritoare. Acolo, fiecare ispită biruită, fiecare rău învins, fiecare cuvânt de duioasă milă rostit, este consemnat cu credincioșie. Și fiecare act de jertfă, fiecare suferință și întristare îndurate pentru Hristos, sunt înregistrate. Psalmistul spune: „Tu numeri pribegiile mele: pune-mi lacrimile în burduful Tău; nu sunt ele oare scrise în cartea Ta?” Psalmii 56:8.

Există, de asemenea, o înregistrare a păcatelor oamenilor. „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, împreună cu orice lucru ascuns, fie bine, fie rău.” „De orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor rosti oamenii, vor da socoteală în ziua judecării.” Spune Mântuitorul:

„Căci din cuvintele tale vei fi socotit neprihănit și din cuvintele tale vei fi osândit.” Eclesiastul 12:14; Matei 12:36, 37. Planurile și motivele ascunse apar în registrul care nu greșește; căci Dumnezeu „va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor”. 1 Corinteni 4:5. „Iată, este scris înaintea Mea, ... nelegiuirile voastre și nelegiuirile părinților voștri împreună, zice Domnul.” Isaia 65:6, 7.

„Fiecare lucrare a fiecărui om trece în revistă înaintea lui Dumnezeu și este înregistrată ca dovadă de credincioșie sau de necredincioșie. În dreptul fiecărui nume, în cărțile cerului, sunt înscrise cu o exactitate înfricoșătoare fiecare cuvânt greșit, fiecare faptă egoistă, fiecare datorie neîmplinită și fiecare păcat ascuns, împreună cu orice prefăcătorie vicleană. Avertismentele sau mustările trimise din cer și neglijate, clipele irosite, ocaziile nefolosite, influența exercitată spre bine sau spre rău, cu urmările ei întinse departe, toate sunt consemnate de îngerul raportor.”

„Legea lui Dumnezeu este standardul după care vor fi cercetate caracterele și viețile oamenilor la judecată. Înțeleptul spune: «Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui; căci aceasta este datoria deplină a omului. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată.» Eclesiastul 12:13, 14. Apostolul Iacov îi îndeamnă pe frații săi: «Să vorbiți și să lucrați ca unii care au să fie judecați după legea libertății.» Iacov 2:12.

„Cei care, la judecată, sunt „socotiți vrednici” vor avea parte de învierea celor drepți. Isus a spus: „Cei ce vor fi socotiți vrednici să aibă parte de veacul acela și de învierea dintre cei morți, ... sunt asemenea îngerilor; și sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii.” Luca 20:35, 36. Și, din nou, El declară că „cei ce au făcut binele” vor ieși „pentru învierea vieții”. Ioan 5:29. Morții neprihăniți nu vor fi înviați decât după judecata la care sunt socotiți vrednici de „învierea vieții”. Prin urmare, ei nu vor fi prezenți în persoană la tribunal atunci când rapoartele lor sunt cercetate și cazurile lor sunt hotărâte.

"Jesus Se sal verskyn as hulle Voorspraak, om namens hulle voor God te pleit. 'As iemand gesondig het, ons het 'n Voorspraak by die Vader, Jesus Christus, die Regverdige.' 1 Johannes 2:1. 'Want Christus het nie ingegaan in heiligdomme met hande gemaak, wat afbeeldings is van die ware nie, maar in die hemel self, om nou voor die aangesig van God vir ons te verskyn.' 'Daarom kan Hy ook volkome red die wat deur Hom tot God gaan, omdat Hy altyd leef om vir hulle in te tree.' Hebreërs 9:24; 7:25."

„Pe măsură ce cărțile de aducere-aminte sunt deschise la judecată, viețile tuturor celor care au crezut în Isus sunt trecute în revistă înaintea lui Dumnezeu. Începând cu aceia care au trăit mai întâi pe pământ, Avocatul nostru prezintă cazurile fiecărei generații succesive și încheie cu cei vii. Fiecare nume este menționat, fiecare caz este cercetat cu de-amănuntul. Unele nume sunt primite, altele sunt respinse. Când cineva are păcate care rămân în cărțile de aducere-aminte, nepocăite și neiertate, numele lui va fi șters din cartea vieții, iar consemnarea faptelor lui bune va fi ștersă din cartea aducerii-aminte a lui Dumnezeu. Domnul i-a declarat lui Moise: „Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea.” Exodul 32:33. Iar profetul Ezechiel spune: „Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, ... toată neprihănirea pe care a făcut-o nu i se va mai pomeni.” Ezechiel 18:24.” Marea luptă, 479–483.

Vom continua acest studiu și vom răspunde la întrebările ridicate în următorul articol al acestei serii.